Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА ● SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК ● UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 239. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 20-го ЖОВТНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, OCTOBER 20, 1979 No. 239. VOL. LXXXVI.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ ПОЧИНАЄ ОСІННЮ ЗБІРКУ НАЦІОНАЛЬНОГО ДАТКУ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ

ОДВУ ВІДЗНАЧАЄ 50-РІЧЧЯ СВОГО ІСНУВАННЯ І ДІЯЛЬНОСТИ

Ню Йорк. — Цієї суботи, 20-го жовтня, Організація Державного Відродження України (ОДВУ) відзначає 50-річчя свого існування і діяльности, влаштовуючи з цієї нагоди Ювілейний Бенкет в готелі Шератон Гілтон (при 7-ій евеню і 56-ій вулиці) в год. 7-ій вечора, попереджений коктейлем годину раніше.

Проф. д-р Богдан Гнатюк, голова ЦУ ОДВУ

Організація Державного Відродження України, одна з перших і найбільш заслужених громадсько-політичних організацій українців в Америці, була, — як це подає „Енциклопедія Українознавства", — створена з ініціятиви полк. Євгена Коновальця на ідеологічних основах УВО (Української Військової Організації) та ОУН (Організації Українських Націоналістів) з метою ширити ідеї українського націоналізму й допомагати в революційній боротьбі на рідних землях. Перші Відділи ОДВУ постали у 1929-31 рр. в Асторії, Н. Й., Чікаґо, Клівленді, Філядельфії та інших містах. Першим головою ОДВУ був покійний вже

(Продовження на ст. 3)

УКРАЇНЦЯ — ІВАНА ФРИЦА, ПРИЗНАЧЕНО НА КОМЕНДАНТА ПОЛІЦІЇ ДЖЕРЗІ СИТІ.

Комендант поліції Іван Фриц (посередині) з поліціянтами Володимиром Заліском (зліва) і Михайлом Давибідою.

Джерзі Ситі, Н. Дж. — У п'ятницю, 12-го жовтня, тут, у Гадсонському Повітовому Адміністративному Будинку заприсяжено старшину поліції Івана (Джона) Фрица, який є українського роду, на пост коменданта поліції міста Джерзі Ситі. Під час цього церемоніялу, на якому були присутні посадник Томас Ф. Х. Смит, президент Міської Ради Пол Цупровскі, директор поліції — Майкл Борсесо та інші місцеві урядовці, заприсяжено також ще шістдесят інших осіб на поліціянтів.

Переводячи присягу на пост цього найвищого рангою уніформованого поліціянта у Джерзі Ситі, посадник Смит похвально висловився про видатні прикмети коменданта Фрица, як лідера, поліціянта і як людину. при цьому він сказав, що мешканці Джерзі Ситі намагаються докласти всіх зусиль, щоб створити для се-

(Продовження на ст. 4)

Помер св. п. Іван Хрін, довголітній союзовий та громадський діяч

Із Віндзору, Онтаріо, наспіла вістка до Головної Канцелярії УНСоюзу, що там 15-го жовтня, на 81-му році життя помер св. п. Іван Хрін довголітній союзовий та громадський діяч.

Св. п. Іван Хрін

Іван Хрін народився 1899 року в Збаражі в Західній Україні. Там закінчив він народну школу і після трьох кляс гімназії зголосився добровольцем до Збаразького Куреня, у якому брав участь у Визвольних Змаганнях України. Після війни прибув до Канади, де спочатку працював дуже тяжко на фізичній праці, але відразу теж включився в українське громадське життя та став активним союзовцем. Зокрема він був активним в Українській Стрілецькій Громаді та в Українському Національному Об'єднанні, яке він довгі роки репрезентував у Комітеті Українців Канади.

Від першого року перебування у Канаді Іван Хрін щедро жертвував важко зароблені гроші на українські цілі, а в останніх роках свого життя став меценатом Фундації ім. Тараса Шевченка, на яку склав $31,000. У своєму завіщанні Іван Хрін записав свій маєток на українські добродійні цілі.

Протягом 30-их років Іван Хрін був фінансовим секретарем 341-го Відділу Українського Народного Союзу, Товариства ім. Юліяна Головінського у Віндзорі, і своєю відданою працею багато причинився до збільшення членства цього Відділу та УНСоюзу. На кінець вересня заплянували були союзовці Віндзору бенкет для вшанування 30-річної праці Івана Хрона, але перешкодила здійсненню цього пляну недуга, а вслід за цим і його смерть.

На Панахиді, яку відправлено в середу, 17-го жовтня, попрощав Покійного від Українського Народного Союзу почесний член Головного Уряду Володимир Дідик.

Похорон відбувся у четвер, 18-го жовтня; цього ж дня союзовці та українська громада відпровадили Покійного на вічний спочинок.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ, ІНК.
203 Друга Евеню, Ню Йорк, Н. Й. 10003
Тел.: (212) 228-6840, 6841

UCCA УККА UNF УНФ

Жовтень, 1979 року

ЗВЕРНЕННЯ

УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ ЦЬОГОРІЧНА ЗБІРКА НА УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД

Високодостойні!

У 1940 році, коли українською землею пролітала хуртовина Другої Світової Війни, постав у З'єднаних Стейтах Америки Український Конґресовий Комітет Америки, як центральна керівна координуюча і репрезентаційна установи українців у ЗСА.

А в 1949 році на IV-му Конґресі УККА був створений Український Народний Фонд — як фінансова база для праці УККА. Від цієї пори минуло вже 30 років, коли українська громада втримує УККА своїми пожертвами, які є одиноким джерелом прибутків.

Рік-річно осінньою порою УККА переводить інтенсивну збіркову акцію. Від її успіхів залежить і праця УККА.

У цьому році завершено наші консолідаційні заходи і тепер в системі УККА працюють уже всі установи крайового характеру, яких нараховується точно 60. На останніх нарадах Крайової Ради УККА, які відбулися 15-го вересня ц.р., завершено вповні організаційну консолідацію українців в Америці.

УККА є загально-репрезентаційною централею українців в Америці, є символом єдности для українців у вільному світі та маяком надії і сподівань для українців у поневоленій Україні.

УККА обіймає понад тисячу українських організацій — допомогових, жіночих, молодечих, наукових, комбатантських, політичних, культурно-освітніх і також спортових.

На протязі сороклітнього існування УККА стояв твердо в обороні українського народу, поневоленого комуністичною Москвою, захищаючи право до волі й державної самостійности.

Успіх у здійснюванні наших намічених плянів у значній мірі залежатиме від Вас, Вельмишановні Платники Національного Датку. Коли Ви до своєї моральної підтримки докладете й скромну матеріяльну допомогу, то ми будемо ближчі до здійснення наших завдань. Згідно з ухвалою XII Конґресу УККА, Національний Даток виносить двадцять п'ять (25.00) долярів.

Ми щиро дякуємо Вам за Ваші дотеперішні пожертви на Народний Фонд і глибоко віримо, що й цього року Ви вкладете до нього свій щедрий даток. Бо хто ж нам допоможе, коли ми не допоможемо собі самі!

ЕКЗЕКУТИВА
УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУДДЯ УНЕВАЖНИВ РІШЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА КАРТЕРА ЗІРВАТИ ДОГОВІР З ТАЙВАНОМ

Вашінґтон. — Федеральний суддя американського окружного суду, Олівер Ґаш, уневажнив рішення президента Джіммі Картера зірвати оборонний договір з Китайською Республікою (Тайван) без згоди Конґресу. Таке рішення, — заявив суддя Ґаш, — вимагало погодження двох третіх членів Сенату або більшість в обох палатах Конґресу.

Це рішення суду може мати далекойдучі наслідки для нововстановлених дипломатичних зв'язків з комуністичної Китайською Народною Республікою, бо уневажнення 25-річного оборонного договору з Тайваном входить в силу з днем 1-го січня 1980 року.

Представник Департаменту справедливости негайно заявив, що його департамент внесе апеляцію проти рішення суду та що він певний, що Президент Картер „діяв в рамках своїх компетенцій".

Сенатор Бері М. Ґолдвотер, республіканець з Арізони, який разом з іншими консервативними сенаторами та конґресменами вніс справу до суду, висловив своє задоволення з цього рішення. Він сказав: „Це перший раз за двістарічну конституційну історію нашого краю, що федеральний суддя видав рішення в справі уневажнення договору. Це значить, що жадний американець, навіть Президент, не сміє зломати закону держави. На мою думку, Президента переконали зробити це, що було неконституційно, деякі особи з Державного департаменту, які хотіли збільшити свої власні впливи, а не скріпити його політику. Я хочу вірити, що Президент тепер внесе відповідне клопотання про законодавче одобрення його політики, радше ніж воювати проти Конґресу в справі конституційної компетенції".

Сен. Ґолдвотер далі твердив, що з уваги на те, що Сенат первісно ратифікував цей договір з Тайваном, тому тільки Сенат може його уневажнити. Представники уряду, одначе настоюють, що права і обов'язки Сенату закінчилися, коли Сенат апробував цей договір в 1954, та що зірвання договору лежить в компетенції виконавчої частини уряду, а не має бути предметом одобрення Сенату.

Ця справа має надзвичайно велике значення для американської закордонної політики, бо зірвання оборонного договору з Тайваном було тісно зв'язане із встановленням дипломатичних зв'язків між ЗСА і Пекіном. Урядові кола не скривають свого затривоження, що Пекін може зірвати дипломатичні зв'язки, якщо Конґрес привернув би оборонний договір Америки з Тайваном.

У Філії УКУ проходить курс „Рух спротиву в Україні"

Філядельфія, Па. — Тут, 9-го жовтня ц. р., почався осінній семестер викладів на Філії УКУ у Філядельфії. Темою 11-тижневого курсу, що його провадиться кожного вівтірка, є „Рух спротиву в Україні". Перший виклад виголосив ген. Петро Григоренко про „Київську Гельсінкську групу".

У своїм виступі ген. П. Григоренко пояснив історію Гельсінкського договору й кому він був потрібний. Думку про створення громадської групи Сприяння Виконанню Гельсінкських угод заініціював Юрій Орлов у Москві й 12-го травня 1976 року її створив. Ген. Григоренко став членом-основником Московської Гельсінкської групи.

Вліті того ж року в Україні Микола Руденко почав організувати українську групу для своєрідних націо-

(Продовження на ст. 3)

Франція і Китай поширюють співпрацю

Париж, Франція. — Франція і Китайська Народна Республіка підписали в середу, 17-го жовтня ц. р., договори про економічну, культурну і технологічну співпрацю, поширюючи тим самим співробітництво між собою, яке, згідно з висловом китайського лідера Гуа Ґуофенґа, — який очолює велику китайську делеґацію під час відвідин до чотирьох европейських країн, — може тривати до 2000-го року.

Договори підписали міністри обох країн у присутності президента Франції Валері Жіскара д'Естена і голови китайської Комуністичної партії та прем'єр-міністра уряду КНР Гуа Ґуофенґа у Єлісейському палаці, резиденції французького президента. Перед підписанням договорів обидва державні мужі вели триденні переговори і відбули цілий ряд приватних зустрічей та обговорили важливі справи світової політики, між іншим ролю европейських країн у міжнародних справах. Як і можна було сподіватися, китайські представники піднесли на повну ширину справу Камбоджі і агресивну політику В'єтнаму супроти своїх сусідів.

Речник французького президента П'єр Гант заявив кореспондентам, що переговори між президентом Жіскаром д'Естеном і Ґуофенґом велися у дружній атмосфері, були конструктивними і завершились конкретним домовленням. Китайський лідер мав заявити, що він дуже вдоволений відвідинами Франції і розмовами з французькими політиками, які завершились дуже успішно для обох сторін. Теперішня ситуація в Камбоджі домінувала під час розмов Гуа з французьким президентом, який також висловив затурбування голодом в Камбоджі та існуючим там терором супроти цивільного населення. Раніше, як відомо, французький уряд засудив інвазію В'єтнаму на Камбоджу і прогнання уряду Поль Пота, якого підтримували китайці.

Помер сл. п. Семен Л. Гнатківський, учасник Визвольних Змагань, провідний і заслужений громадянин

Амстердам. — У п'ятницю, 19-го жовтня 1979, рано помер тут на 84-му році життя сл. п. Семен Гнатківський, провідний і заслужений місцевий громадянин, колишній учасник Визвольних Змагань і учитель в Західній Україні, а від часу свого поселення в Амстердамі, Н. Й., в 1947-му році один з провідних і найбільш активних суспільно-громадських діячів, довголітній голова місцевого Відділу УККА, голова Відділу ОбВУА та провідний і активний член інших організацій, понад 20 років активний член 266-го Відділу УНСоюзу.

Після свого переїзду до Америки, допоміг понад 200 іншим українським родинам на скитанні в Европі переїхати на постійне поселення в Америці. Осиротив дружину Євгенію та сина Володимира, попереднього голову Т-ва Українських Інженерів Америки, з родиною, як теж ближчу і дальшу родину на поселеннях і в Україні. Точної дати похоронів ще не встановлено, передбачається в понеділок або вівторок наступного тижня.

ВЕЧІР ЄВГЕНА СВЕРСТЮКА

Ню Йорк. — Видавництво „Сучасність" влаштовує в неділю, 28-го жовтня ц. р., о год. 5:30 по полудні в приміщеннях Українського Інституту Америки при 2 Схід 79-та вулиця Вечір присвячений творчости Євгена Сверстюка. У програмі беруть участь: Іван Кошелівець, Надія Світлична та Ольга Кириченко-Шуган.

ГУБЕРНАТОР Е. ШРАЄР СХВАЛЮЄ КОНЦЕПЦІЮ БАҐАТОКУЛЬТУРНОСТИ В КАНАДІ

Оттава, Онт. — „Щоб будувати цілу націю, слід шанувати її поодинокі частини", — заявив генеральний губернатор Канади Едвард Шраїр у своїй промові під час відкриття парляменту тут у вівторок, 9-го жовтня, висловлюючи повну піддержку концепції багатокультурности.

Ген. губ. Едвард Шраєр

Губ. Шраєр, родичі якого — це німецькі колоністи з Підгаєччини, Західня Україна, відомий із свого приязного відношення до українців ще з тих часів, коли він був прем'єром Манітоби. Він завжди підержував політику багатокультурности, що її головним пропаґатором є від років сен. Павло Юзик.

Губ. Шраєр заявив, що канадський уряд „заохочуватиме, а не обмежуватиме, розвиток і вияв" культурної різноманітности. Ця заохота, — твердив губ. Шраєр, — ввійде в основу пропозицій міністрів уряду, що їх вони предложать парляментарним комісіям для перевірки культурної політики. Він також заявив, що до вступу іміграційного закону буде внесений спеціяльний додаток, який утвердить ідею багатокультурности в Канаді.

ВІДОМОГО КИТАЙСЬКОГО ДИСИДЕНТА ЗАСУДИЛИ НА 15 РОКІВ УВ'ЯЗНЕННЯ

Пекін. — Пресові агентства інформують, що китайські судові власті засудили Веі Джінґшенга, відомого провідника і речника малої, але дуже активної дисидентської групи в Китайській Народній Республіці на 15 років ув'язнення за нібито передавання ним засекречених військових матеріялів закордонним аґентам, і за контрреволюційну активність проти Китаю.

У цілоденному процесі прокуратура закидала 29-річному Джінґшенґові, що він у часі військового зудару Китаю з В'єтнамом передавав закордонним аґентам відомості про військові рухи китайської армії. Його також обвинувачували у писанні „реакційних" статтей для підпільного журналу, який Джінґшенґ нібито мав редаґувати, поширюючи ідеї перевороту і усунення від влади теперішнього уряду „диктатури пролетаріяту". Інформації про перебіг процесу передало також урядове аґентство „Гсінгуа".

Веі Джінґшенґ — це колишній „червоний ґвардист" під час т. зв. „культурної революції", вояк китайської армії і активіст в організації молоді. Його особою китайці почали цікавитися тоді, коли минулого року він, беручи участь у плакатній пропаґанді в Пекіні, вимагав від китайських лідерів, щоб вони до чотирьох точок програми модернізації КНР додали ще п'яту, а саме, привернення демократичних свобід в Китаї. Згаданий дисидент також писав багато про умовини у китайських в'язницях і концтаборах.

До часу появи плакатів Джінґшенга у Китаї мало було чути про дисидентський рух. Але від його виступу цей рух дуже поширився і то майже в усіх більших містах. Молоді люди вважають тепер своїм обов'язком виступити де тільки можуть в обороні демократії.

Суд над китайським дисидентом, — кажуть політичні спостерігачі, — розпочався тільки один день після того, як голова китайської Комуністичної партії і прем'єр-міністер Гуа Ґуофенг виїхав до Европи з важливою місією і тому цей процес над дисидентом може дещо скомплікувати його переговори з французькими чинниками, які досі уважали, що уряд Китаю радше злібералізував своє відношення до опозиційних груп, яким у Пекіні навіть дозволяли до якоїсь міри висловлювати публічно своє опінії і демонструвати в обороні своїх поглядів.

Лу Лін наступник Джінґшенґа на пості редактора підпільного журналу, заявив кореспондентам під будинком суду, що він був „дуже здивований" вислідом процесу, бо виглядає, що партійні бюрократи жертвують своїм народом, аби тільки залишитися при владі. Тому, коли біля будинку суду появились поліційні авта, які супроводжали ув'язненого, кількадесять молодих китайців бігли за ними, вимахуючи кулаками.

ЗСА критикують Китай за ув'язнення дисидента

Вашінгтон. — Державний департамент ЗСА, перший раз від встановлення дипломатичних зв'язків між Китайською Народною Республікою і З'єднаними Стейтами Америки, висловив догану китайському урядові за порушення прав людини. У заяві Державного департаменту говориться, що ЗСА були „здивовані і розчаровані" жорстоким вироком і визначеною карою ув'язнення для дисидента на судовому процесі у Пекіні.

Речник Державного департаменту Годдінґ Картер заявив кореспондентам, що амбасадор ЗСА до Китаю, Леонард Вудкок, особисто зацікавився справою засудженого дисидента Вея Джінґшенга, якого засуджено на одноденному політичному судовому процесі на 15 років ув'язнення за нібито передання засекречених військових матеріялів закордонним представникам і за його здогадну участь у контрреволюційній активності. Речник Білого Дому підкреслив, що амбасадор Вудкок передав ноту про американське затурбовання порушенням людських прав в КНР урядові в Пекіні і що в Пекіні знають про американське становище до цієї пробле-

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Організація, що здала іспит

Мова про Організацію Державного Відродження України, ОДВУ, яка цієї суботи відповідною імпрезою в Ню Йорку відзначає своє 50-річчя. Ця бо організація справді і в кожному відношенні здала іспит своєї національно-громадської зрілости, і здала його блискуче, витримавши всі не тільки грізні проби життя, але й його спокуси, що часом може бути найбільшою пробою.

Тут не місце на історію ОДВУ. Згадати б тільки, що ця організація була створена під впливом тогочасного стану і розвитку визвольних змагань українського народу, що продовжувались тоді під проводом Української Військової Організації (УВО), щойно перетвореної в Організацію Українських Націоналістів. Перші Відділи ОДВУ були створені, як відомо, в 1929-1931 роках, власне за порадою полк. Євгена Коновальця, тодішнього голови Проводу новооформленої ОУН. Створення такої організації в Америці для потреб і з думкою про Рідний Край цілком відповідало основній і загальній настанові українських поселенців у Новому Світі, що її так промовисто з'ясував з кінцем минулого сторіччя один із наших вуглекопів у Пенсильвенії, написавши у „Свободі" віршовано: „Під землею я працюю, гріб собі копаю, щоб вім хату збудувати у Рідному Краю". Власне та „хата у рідному краю" була чи не в головній мірі причиною і ціллю українського ісходу „в світ за очі", початково в дослівному й дальше в переносному державницькому розумінні того поняття. ОДВУ була створена на те, щоб тій вимріяній „хаті в рідному краю" надати власне того найширшого, державного розуміння.

Немає сумніву, що завдяки тій великій ідеї і тій найвищій меті ОДВУ видержало всі проби життя в складних обставинах, потрапивши опертись багатьом дуже приманливим і рівночасно дуже небезпечним спокусам.

Згадаємо про одну з них, тих спокус, яка ніколи не втрачає актуальности.

Відомо, що під час створення ОДВУ в Америці існувало створене в 1922-му році Об'єднання Українських Організацій, що було політичною репрезентацією українців в Америці та було наслідником і спадкоємцем Українського Народного Комітету і попередником сьогоднішнього Українського Конгресового Комітету Америки. Своїм чітким ідеологічно-політичним окресленням і цілеспрямованістю, як і своєю активністю і, завдяки їй, популярністю, однаково як серед старших поселенців та, головно, серед тодішньої т. зв. стрілецької „нової іміграції", так і своїми впливами серед народженого вже в Америці покоління, ОДВУ могла в тому часі навіть без більшого труду і зусилля „перебрати" і Об'єднання, як і його головного подвижника, Український Народний Союз, провідні діячі якого були рівночасно і провідними діячами ОДВУ та Об'єднання. ОДВУ не скористала з тієї нагоди і оперлася тій спокусі, зберігши спасенний для УНСоюзу та раніше для Об'єднання і тепер УККА їхній характер „е плюрібус унум" — „з множества одне".

У світлі пізніших подій, як і теперішньої ситуації, така постановка справи була і є чи не найкращим свідоцтвом ідейної зрілости та політичної далекозорости кожночасних діячів ОДВУ, як і колись провідників української революційно-визвольної боротьби, що мали великий вплив на ОДВУ.

Це зокрема потверджує та справжня і прямо неймовірна вакханалія, яку вчинила була комуністична „п'ята колона" в Америці та, під її впливом і в результаті її пропаганди й інтриг, деякі американські кола, включно з урядовими, малощо не приписавши українців в Америці до ворогів Америки.

ОДВУ, опершись раніше спокусам і видержавши опісля справді Велику Пробу, здало блискуче іспит своєї громадсько-політичної зрілости. Очевидно, що це характеризує, але далеко не вичерпує всіх великих і безсумнівних заслуг і досягнень, що ними оправдано чваниться ОДВУ у 50-річчя своєї направду відданої і плідної служби своїй громаді і своєму народові. Ця Організація вповні заслужила собі на вдячний салют та найкращі побажання всієї нашої Громади.

Нехай живе ОДВУ!

Панас Феденко

СТОЛІТТЯ БУДИТЕЛЯ

(Роковини Володимира Дорошенка)

[2]

Володимир Дорошенко після завершення університетських студій працював у статистичному бюрі Полтавського Земства: земства були виборними установами самоуправи хліборобської людности, в яких перевагу мали представники кляси великих землевласників. В. Дорошенко був судово переслідуваний царською адміністрацією за діяльність свою в Українській Соціялдемократичній Партії. 1907-1908 р. він, як арештований, був поставлений перед суд за вбивство високого російського адміністратора, хоч до того атентату В. Дорошенко не був причетний. Над ним і далі висів „Дамоклів меч" самоволі царського деспотизму. Мусів В. Дорошенко перебратися за Збруч.

Нелегко було знайти відповідну працю в Галичині, занедбаній провінції імперії Габсбургів. Однак, знання і працьовитість Володимира Дорошенка високо оцінили діячі Українського Наукового Товариства імени Шевченка у Львові, зокрема Михайло Грушевський. Поволі Володимир Дорошенко „вростав" у організовану працю Товариства ім. Шевченка. Йому доручено керування Бібліографічного Бюра цієї установи. Відомо, яку велику вагу для наукової праці має знання публікацій, виданих різними мовами в різних країнах. Володимир Дорошенко неначе „вродився" бути неперевершеним бібліографом: мав він величезну пам'ять на назви книг і періодиків, зокрема до україністики.

Живши у Празі між двома світовими війнами, я мав нагоду нераз просити В. Дорошенка, вже як директора Бібліотеки Товариства ім. Шевченка, щоб дав мені відомости про ту чи іншу книгу або статтю з історії України. І завжди приходила довідка зі Львова.

Широке знання давало можливість В. Дорошенкові писати до преси головним чином на теми з історії української літератури. Його критичні праці високо ставили визначні письменники: Василь Стефаник, Богдан Лепкий, Марко Черемшина, Спиридон Черкасенко та інші.

Живши у Львові, В. Дорошенко брав участь в політичній акції, яка почалася від серпня 1914 року, коли вибухла Перша світова війна. Тоді створено Союз Визволення України. Відомо, що уряди Центральних Держав не мали виразних плянів у своїй „східній політиці". Зокрема Віденський уряд хотів мати на своїм боці симпатії поляків і піддержував польські претенсії панувати над українською Галичиною. Це добре розумів і бачив Володимир Дорошенко. Він зосередив свою увагу на культурній праці для українців, що попали в полон і перебували в таборах в Австрії та Німеччині. До цього діла взявся В. Дорошенко разом зі своїми товаришами — Осипом Безпалком, Романом Домбчевським та іншими. Яка то була трудна робота — будити українську національну свідомість серед людей, затурканих російською цареславною пропагандою, та ще в тяжких умовах голодного життя в таборах! Про це оповідав мені Володимир Дорошенко і стверджував: „Робота не минула марно. Із несвідомих „хахлів" вийшли українські патріоти і „синя" та „сіра" дивізія вирушила в Рідний Край на оборону України проти большевицької агресії".

В. Дорошенко не мав ніяких ілюзій щодо „радянської влади", на яку орієнтувалася частина українців під польським режимом між двома світовими війнами. Оповідав мені, як Кирило Студинський, побувавши в Совєтській Україні, хотів переконати В. Дорошенка, щоб переїхав до Києва для „культурної праці". „Я сказав Студинському, що він би сам міг дати приклад іншим і зостався б над Дніпром. На це він не дав відповіді"...

Прийшла війна 1939 року і совєтська окупація. Почалися „реформи науки". Дорогоцінні книги минулих віків релігійного змісту неуки — „політруки" нищили: виривали писаний і друкований текст, а брали собі мистецько виконані палітурки з самоцвітами. Небезпека вивозу „на прохолоду" за Урал нависла і над Володимиром Дорошенком.

Коли совєтська армія відступила на схід у червні 1941 року і потім вернулася знову в 1944 році, В. Дорошенко рушив з родиною на Захід. Через Прагу, Мюнхен, Бремен і Атлантик добився 1949 року до Філядельфії. Був невтомний у своїй науковій і редакторській праці аж до смерти.

Не судилося В. Дорошенкові вернутися у вільний далекий Рідний Край. Але він вірив, що „праця єдина з неволі нас вирве", і до скарбниці української культури вложив свій цінний внесок. Міг би сказати Володимир Дорошенко:

„Fesi quod potui; faciant meliora potentes" (Я зробив те, що міг; нехай роблять ті, що можуть ліпше").

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НА ЦІЛЕ ЖИТТЯ

Раніше ми обговорювали часове забезпечення. Коротко кажучи, часове забезпечення є корисне тим, що за дуже низку вкладку можна набути найвищу суму життьового забезпечення. Менше вигідною ціхою згаданого забезпечення є те, що воно важне тільки на протязі 5 або 10 років. Якщо забезпечений не помре в часі важности грамоти, він не одержує ніякого грошового звороту, бо на грамоти часового забезпечення не нагромаджується ніяка грошова резерва.

Звернім увагу на **забезпечення на ціле життя**, або як часто називають по-англійськи „Straight Life Insurance" або „Ordinary Life Insurance".

Забезпечення на ціле життя запевняє членові повне забезпечення на протязі цілого життя. Вкладки за нього платить член упродовж цілого життя. Повну суму забезпечення одержує спадкоємець після смерти забезпеченого члена. Український Народний Союз має до набуття цей рід забезпечення і його називають забезпеченням „Кляси W". Видають його членам у віці від 16 до 65 року життя. Річна вкладка за часове забезпечення на ту саму суму забезпечення є приблизно 3 рази вища, як вкладка за чолове забезпечення на ту саму суму. Причина цієї різниці є в тому, що грамота забезпечення на ціле життя має свої зворотні вартості — на ній нагромаджується грошовий зворот або позичкова вартість.

А тепер пригляньмося цифрам, які говорять самі за себе:

У віці 30 років за забезпечення на ціле життя на суму $10,000:

річна вкладка виносить $190.80
перша річна дивіденда, яка щороку зростає . $ 50.00

чистий кошт забезпечення $140.80

Висота грошового звороту або позичкової вартости згаданої грамоти виноситиме:

по 10 роках плачення вкладок $1,120.00
по 20 роках плачення вкладок ...$2,830.00

Тепер бачите, які користі має член, який забезпечить себе грамотою на цили життя. Після плачення вкладок упродовж 20 років, на його грамоті нагромадиться грошова зворотна вартість на суму $2,830, коли за той же час він заплатить вкладками тільки $2,595. Отже це вказує, що забезпечений одержує назад всі гроші, що їх вплатив, а в додатку його родина була забезпечена на повну суму $10,000 протягом 20 років.

В історії УНСоюзу є записані випадки, коли Союз виплатив спадкоємцеві повну суму забезпечення після того, як одержав від члена вкладки всього за чверть року. Це є „забезпечення" у його справжній формі.

Другою користю грамоти забезпечення на ціле життя є те, що воно вможливлює членові змінити грамоту „Кляси W" на зменшену суму забезпечення. Ця можливість дає право членові, який з якоїсь причини є змушений перестати платити свої вкладки, вживати нагромаджену на грамоту грошову вартість для набуття виплаченого забезпечення, важного на ціле життя, на відповідно зменшену суму забезпечення. Беручи до уваги повище, член, який є змушений перестати платити вкладки при кінці 20-го року важности грамоти „Кляси W", може набути за її грошову вартість у висоті $2,830.00 частинно виплачене забезпечення на суму $5,500, яка буде виплачена спадкоємцеві після смерти забезпеченого члена, хоча член не платив від того часу жодних вкладок.

Український Народний Союз дає ще другу можливість членові, який є змушений перестати платити вкладки. Ця друга корисна можливість називається „Продовженням забезпечення". Іншими словами, це значить, що після плачення вкладок на протязі 20 років, член може звернутися до УНСоюзу і сказати „Панове, я хочу зужити грошову вартість грамоти в сумі $2,830.00 на продовження мого забезпечення". Тоді УНСоюз запевняє членові забезпечення на повну суму грамоти $10,000 на час 18 років і 205 днів від дати припинення вплачування вкладок.

Обидві вищезазначені можливості дуже цінні. Котру з них вибирати, залежить від обставин, потреб члена та вимог у даному часі.

Тепер можемо легко побачити, які ощадностеві можливості дає нам грамота забезпечення на ціле життя. Вона примушує члена до систематичної ощадности через плачення вкладок. Для більшости людей заощадити суму грошей, яка нагромаджується в даному часі на грамоті, було б важко або й неможливо.

Наприкінці 20 років плачення вкладок, член може одержати зворот кожного доляра, який він вплатив за той час, і набути деякий прибуток, маючи при тому на протязі 20 років забезпечення для його родини на повну суму $10,000.

Однак УНСоюз не займається виключно забезпеченевими справами. Він є найстаршим і найбільшим Українським Братським Союзом. Його діяльність на протязі 85 років існування промовляє голосніше, аніж слова. Українська громада в Америці й Канаді у великій мірі завдячує свій статус УНСоюзові.

Український Народний Союз видає щоденник „Свобода", тижневик „Юкреніен Віклі" і журнал для дітей „Веселка". УНСоюз дбає про своїх членів і цілу українську громаду. Він допомагає всім нашим установам, нашим церквам, нашим крайовим організаціям. Дає допомогу членам, дає стипендії потребуючим студентам, влаштовує курси української культури і табори для молоді, має відпочинкову оселю для своїх членів та багато більше. Немає сумніву, що є корисним для українців мати такий Український Народний Союз.

Ваше членство і членство Ваших дітей в УНСоюзі вможливить йому ще більшу допомогу українцям.

Включіться вже тепер у ряди членів УНСоюзу і поможіть йому гідно відсвяткувати 85-ліття його праці.

За інформаціями звертайтеся на число (201) 451-2200.

Організаційний Відділ.

Вийшло нове число „Слова на сторожі"

Оттава (ОУПС). — Тут з датою 1979 року вийшло з друку 16-те число періодичного річника „Слово на сторожі", органу Т-ва Плекання Рідної Мови, що поставило собі за ціль актуалізувати справу української мови й культури в українському розсіянні (діяспорі). Число, присвячене пам'яті першого президента ТПРМ — проф. К. Біди, містить статті В. Лехтера, Ю. М. Терлецького, М. Антоновича, О. Войценко, вірш Яра Славутича й інші. Воно вийшло під редакцією професора Яр. Рудницького з Оттавського університету. Адреса ТПРМ: 911 Карлінг евеню, Оттава, Онт. Канада.

ВІДЗНАЧЕННЯ 50-РІЧЧЯ ОУН У ПАССЕЙКУ

Пассейк, Н. Дж. — Громадський Комітет Пассейк-Берген влаштовує в неділю, 21-го жовтня ц. р., о год. 5-ій по полудні в приміщеннях Української Централі при 240 Говп евеню — Святочну Академію для відзначення 50-річчя Організації Українських Націоналістів (ОУН). У програмі: святочне слово — пор. Лев Футала, виступ чоловічого хору „Прометей" з Філядельфії.

З НАШИХ БУДНІВ

„НАЛЬОТІВ" НЕ БУДЕ!

З нагоди літературного вечора Б. Антоненка-Давидовича в Українському Інституті Америки в Ню Йорку зібралася довкола круглого стола групка членів „Слова" та й затужила-загомоніла про свої побутові справи: хто вже придбав собі „парцеля" на Баунд Бруку, а хто ще ні, що кому лікарі вирізали, а що вставили, хто мав уже свій ювілей, а хто не бажає собі такої паради за гріхи світу, тому, мовляв, що після ювілею зараз треба вмирати, — як це трапилось у Львові з 100-літнім ювілятом, С. Людкевичем...

Аж тут забрав слово знаний гуморист і поставив питання в справі формальній:

— А чи є між нами, друзі, такий гойрак, що зумів би боронити своїх авторських прав так, як наш австралійський колега, Роберт Боудін, який загрозив видавцям, що влетить літаком до їх бюра при 47-ій вулиці одним вікном, а вилетить другим, якщо вони, видавці, не видадуть по-людському його книжки?

Залягла довша мовчанка, яку перервав з уряду голова „Слова" Остап Тарнавський, автор недавно виданої збірки новель „Камінні Ступені". Довгих 40 років пробував автор без успіху видати цю книжку, аж нарешті вийшла вона з друку в далекому Буенос-Айресі, дякуючи цій обставині, що видавець Юліян Середяк ще не переїхав з Аргентини до Америки.

— Дорогі колеги, — сказав Остап Давидович, — я дуже сумніваюся, що знайшовся б серед нас такий герой-камікадзе, як вищезгаданий австраліець... Це правда, що деякі наші товариші в різний час воювали в різних арміях, але літуна, на мою думку, між нами немає, а якщо котрийсь з нас все таки колись літав, то хіба за дівчатами, але це було так давно, що воно тепер згадується, як чарівний сон...

Його мову перебила заслужена на літературній ниві „трипільниця", Докія Кузьмівна Гуменна:

— Шановні колеги, — сказала, — та як нам воювати з видавцями, коли в нас, на еміграції, майже кожний автор видає книжку за власні гроші, є сам для себе видавцем?.. Ну, скажіть, будь ласка, як мені робити нальот проти себе самої?

Наші пп. видавці можуть спокійно спати: жадних „нальотів" проти них не передбачається.

Ікер

А. Юриняк

БАНДУРИСТИ ІМ Т.ШЕВЧЕНКА НАД ПАЦИФІКОМ

Субота, 6-го жовтня 1979 р., була, безперечно, внутрішнім „душевним" святом української громади в Лос Анджелесі: цього дня відбувся в репрезентативній Скатіш Райт залі при Вілшер Бульвар ч. 4357 Концерт Української Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка (диригент Гр. Китастий), спонзорований Українським Культурним Осередком (УКО), на чолі з нинішнім головою п. Десюком.

На визначений час — 7 год. 30 хв. вечора велика заля (понад тисячу сидячих місць) була майже повна, що свідчило про не абияке зацікавлення Концертом; бо на інші імпрези українці Каліфорнії (як, напевно, і в інших місцевостях ЗСА) прибувають не густо, а до того ще й з великим опізненням.

По змістовній вступній промові голови УКО сцена враз розквітла барвистими постаттями бандуристів (чотири десятки людей), вишикуваними в три ряди, відповідно до кольору своїх жупанів: передній ряд — темнозелений, середній — червоний і задній ряд (або третій) — синій; він був за кількістю осіб найменший, але це були справжні козарлюги своїм ростом, поставою — як, зрештою, і личить басовій партії. Найбільший ряд був середній — тут були баритони і тенори без бандур, а тенори з бандурами творили передній ряд; були це в більшості люди нижче тридцятки років, виглядаючи в порівнянні з басами третього ряду цілком молодиками.

Першою точкою програми була патріотична пісня „Вкраїно-Мати", муз. К. Стеценка. Це добре, що Капеля поставила цю Стеценкову композицію на перше місце, бо своїм мажорним звучанням, з перевагою „форте", вона дає нагоду співакам „прочистити горло", „розспіватися".

Другою за чергою була також Стеценкова композиція церковно-релігійного змісту „Благослови, душе моя, Господа". Гарна це річ і добре її виконали капеляни, зокрема randписалися П. Пахолюк (бас) і тенори П. Писаренко і О. Мороз.

На цьому місці хочемо зазначити, що в майбутньому Капелі не слід обмежуватися лише одною точкою церковно-релігійного характеру, а дати 2-3, бо наявність міцної голосової партії басів „управнює" до цього.

„Нагадай, бандуро" становила наступну точку програми. Ця носталгічну річ, співана баритоном Мих. Мінським, не заімпонувала авторові цих рядків. На його скромну думку, „композиторській душі" Гр. Китастого носталгічна „нута" не суголосна, периферійна. Гр. Т. Китастому як композиторові властива героїка, насамперед епічна, і вже значно менше — в пляні лірики, бо лірика рідко сусідує з героїчними мотивами. А носталгічна „нута" пісні „Нагадай, бандуро" взагалі нічого спільного з героїкою не має.

Ціле гроно кращих композицій Гр. Китастого якраз сповнене героїчних мотивів і саме вони придбали йому заслужену славу. Пригадаймо невмирущих „Карпатських січовиків" (слова Яра Славутича), „Пісню про Тютюнника" (слова Ів. Багряного), „Богданову славу (слова А. Юриняка), „Конотопську битву" (слова П. Карпенка-Криниці), „Марш української молоді" і „Вставай, народе" (обидві на слова Ів. Багряного). До речі сказавши, обидві останні виконано в програмі даного концерту як 4-та і 8-ма точки за чергою і були ентузіястично сприйняті залею.

В'язанкою „Ой ходила дівчина" (муз. оброб. Д. Піки) концерт започаткував у своїй програмі народні українські мелодії, що становили — як суцільні пісні та „в'язанки" аж 6 точок. Ось перелік їх (крім уже названої вище „в'язанки"): „Ой там чумак" (муз. оброб. Гр. Китастого), „Гаю, гаю" (муз. оброб. М. Леонтовича), „Казала дівчина" (муз. оброб. П. Потапенка), „Ти до мене не ходи" (оброб. Гр. Китастого), „Ой важу я, важу" (обр. Гр.Китастого).

Всі ті пісні народних мелодій Капеля викомнує добре, віддаючи їх специфіку не лише музично-вокально, а й мімікою, зокрема в „Ти до мене не ходи" і „Ой важу я, важу". Та авторові цих рядків найбільш промовила до душі чумацька пісня „Ой там чумак". Справді, людська психіка століть сконденсована в цій пісні, і дуже добре доніс це до авдиторії густий оксамитного тембру бас П. Пахолюка.

У програмі концерту виконано ще три композиції, про які слід сказати окремо; це — поема „Байда" Гната Хоткевича (слова Гр. Чипринки), інструментальна композиція Гр. Китастого „Гомін степів" і чудова композиція І. Шамо (живе і творить в Україні) „Грай, бандуро".

„Байда" належить до досить складних музичних творів. На вступі — як увертюра — бандури довгенько бринять східні, чи пак турецько-татарські мелодії, які врешті вриває бравурне козацьке „Ой п'є Байда мед-горілочку" — як наявне свідчення тріюмфу козацької сили і завзяття.

В „Байді" мали нагоду „пописатися" баси (в тому і соліст П. Пахолюк) і баритони (в тому й соліст Мих. Мінський).

„Гомін степів" — одинока річ концерту, де до слухача промовляють лише бандури, отже музика інструменту. Треба признати, що бандуристи добре віддають композиторський задум: слухач чує і шепіт тирси, і лагідний повів вітру-леготу, і свавілля степової негоди — „фізичної", чи пак атмосферичної і „історичної" — віків змагу з Ордою. Гарна, вимовна ця композиція, і добре, що її дано в програму концерту.

Останньою точкою програми була композиція І. Шамо „Грай, бандуро". І. Шамо — вельми талановитий сучасний композитор в Україні, а „Грай, бандуро" належить до найкращих його творів. Капеля цією прекрасною композицією завершила свій концерт на високому рівні. Навіть шкода, що на вимогу „біс" з боку захопленої, зворушеної авдиторії капеляни її не повторили, а заспівали всім знане „Реве та стогне Дніпр...".

Наприкінці хочемо сказати декілька речень загальних про Капелю, про її, сказати б, Воскресення (бо був час, коли музична діяльність Капелі майже завмерла, залишившись без свого диригента й композитора Гр. Китастого).

Та залишився в осідку Капелі — Детройті Петро Гончаренко, незмінний голова Управи: він не піддався зневірі, надихнув своєю вірою й енергією Товариство приятелів Капелі, невтомно працював, вербуючи до Капелі нових любителів бандури на місце тих, що померли або відійшли з різних причин. Так стали виникати гуртки охочих учитися гри на бандурі, зокрема серед організованої молоді: одумівців, сумівців, пластунів. Отже готувалися молоді кадри на місце бандуристів, які відійшли за віком або й померли. Це й дало змогу наново пожвавити музичну діяльність Капелі бандуристів ім. Т. Шевченка з поверненням до керівництва Гр. Т. Китастого.

Сьогодні ясно, що Капеля не може й не має права вмерти. Вона може і повинна жити й діяти не лише як високовартісна мистецька одиниця, але й як центр вишколу численних нині адептів бандури серед свідомої національно нашої молоді.

Склад Капель в сьогоднішньому турне нараховує чотири десятки осіб, з того „старої гвардії" — лише 8, решта — нове поповнення, переважно молодого віку. Особливо варте уваги те, що молоді доповнили не тільки співаків, а в більшості сіли грати на бандурі. І в цім найбільша заслуга невтомного ентузіяста Петра Гончаренка.

(Кінець)

ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

влаштовує

з нагоди 30-піття свого існування

БЕНКЕТ і ЗАБАВУ

дня 27 жовтня 1979 р., о год. 5:30 по пол.
в залі Української Католицької Катедри
при 816 Н. Френклін вул., ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.

Початок Забави о год. 9-ій веч.

Квитки вступу на Забаву при касі. Інформації: (215) 232-0767

Товариство Українських Інженерів Америки
Відділ в Ню Джерзі

повідомляє і запрошує Членів і Громадянство на

ТОВАРИСЬКІ ВЕЧОРІ з ДОПОВІДЯМИ

які відбудуться

в залі церкви св. Тройці
836 Лайнс Авеню, ІРВІНҐТОН, Н. Дж.,
як слідує:

1. Проф. д-р МИКОЛА ЧИРОВСЬКИЙ — „Сьогоднішня вартість доляра".
   В суботу, 27-го жовтня 1979 р., год. 7:30 веч.
2. Інж. ОЛЕКСА СОЛТИСИК — „Косметика та людська шкіра".
   В суботу, 10-го листопада 1979 р., год. 7:30 веч.
3. о. д-р ЮРІЙ ШУМОВСЬКИЙ — „ОН очима кореспондента".
   В суботу, 24-го листопада 1979 р., год. 7:30 веч.
4. Інж. МИХАЙЛО ЧАЙКІВСЬКИЙ — „Арабські краї та постачання нафти".
   В суботу, 8-го грудня 1979 р., год. 7:30 веч.

По доповідях запити, дискусія та товариська гутірка при чайку.

ЗА УПРАВУ ВІДДІЛУ:

Інж. Богдан Мак, *голова* Інж. Мар'ян Волуйчик, *секретар*

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу
Округи Балтімор, Вашінґтон і Річмонд, Ва.

повідомляє, що

в неділю, 28 жовтня 1979 р., о год. 2 по пол.
в приміщенні дому „Самопомочі"
при 239 Савт Бродвей у БАЛТІМОРІ, Мд.

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

До участи в зборах запрошується всіх відділових урядовців і конвенційних делеґатів Відділів з таких місцевостей:

Річмонд — 34, Вашінґтон — 15, Балтімор — 148, 320 і 337, Куртіс Бей — 55, 81 і 290, Берлін — 260.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останні місяці.
3. Обговорення осінньої кампанії, метою якої є придбати 2,000 нових членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзових справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

У Зборах візьме участь:

Степан Гавриш, старший обласний організатор УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

БОГДАН ЯСІНСЬКИЙ, *голова*
ОСТАП ЗИНЮК, *секретар* ІВАН МАЛКО, *касир*

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ОДВУ ВІДЗНАЧАЄ...

(Закінчення зі стор. 1)

проф. Григорій Герман (пізніший головний секретар УНСоюзу), а згодом також уже покійний проф. д-р Олександер Неприцький-Грановський. Опісля цю організацію очолював Володимир Різник, а від довшого часу її головою є проф. д-р Богдан Гнатюк. Під час Другої світової війни ОДВУ, подібно як УНСоюз, було предметом справжнього погромницького походу комуністичної „п'ятої колони" та її прихильників і деяких непоінформованих чи наївних громадян. Після Другої світової війни ОДВУ знову відновило свою повну діяльність, уже з участю багатьох нових поселенців, і в 1946-му році нараховувало 45 Відділів та 5 делеґатур. З ОДВУ зв'язані її братні організації: Молоді Українські Націоналісти (опісля перейменовані на „Молодь Української Національности", тепер майже неактивної) та жіноча організація Український Золотий Хрест — сказано в „Енциклопедії Українознавства".

У програмі Ювілейного Бенкету в Ню Йорку, господарем якого буде проф. д-р Михайло Пап, передбачені: відкриття головою Ювілейного Комітету д-ром Богданом Шебунчаком, доповідь проф. д-ра Петра Стерча, надання Ювілейних Грамот, що їх вручать почесні голови Центральної Управи ОДВУ інж. Степан Куропась і Володимир Різник, та закриття, що його довершить голова ЦУ ОДВУ проф. д-р Богдан Гнатюк. У мистецькій програмі виступить солістка мецо-сопрано Рената Бабак, при фортепіяновому акомпаньяменті Томи Гринькова, та піяністка Лариса Крупа із фортепіяновим сольо. УНСоюз на цьому Ювілейному Бенкеті репрезентуватиме заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, сам активний і провідний діяч ОДВУ і МУН.

ЗСА критикують Китай...

(Закінчення зі стор. 1)

ми. Годдінг Картер при тому додав, що покищо теперішній уряд ЗСА не має в пляні здержувати дебат у Конгресі над справою надання для Китаю статусу упривілейованої держави в торговельних справах, статусу, якого не має Совєтський Союз. Щоб одержати такі торговельні полеґші Китай мусів запевнити ЗСА, що він не здержуватиме зумисно справи еміґрації своїх громадян. Уряд СССР відмовився дати таке запевнення. Теперішній заступник прем'єр-міністра у китайському уряді Денґ Шіаопінґ, жартуючи з президентом ЗСА Джіммі Картером під час його перебування в Америці, не тільки запевняв, але запитував Президента: „Скільки хочете китайців, 10 мільйонів?" Речник Державного департаменту закликав Пекін змінити своє рішення щодо присуду Вея Джінґшенґа.

Урядові експерти від проблем комунізму заявили, що питання людських прав в Китаї — це парадокс, який віддавна турбував американських знавців, які займалися проблемою прав людини у Совєтському Союзі. Так довго, як Китаєм рядили скрайні диктатори і інформації західніх журналістів були дуже обмежені, не було в тому часі відомо про спротив чи політичні процеси. Так само і в СССР, де мільйони людей заслано в концтабори, а невідома кількість осіб загинула за сталінського режиму. Все це стало відомим після смерти диктатора. Подібне сталося і в Китаї. Щойно тепер почали виринати наверх злочинства, яких доконали попередні диктатори.

Коли ще навіть не втихла справа політичного судового процесу над Веі Джінґшенгом, пресові аґентства повідомили з Пекіну, що там розпочався вже другий політичний процес над Фу Юеґуа, яку обвинувачують у заколоті публічного спокою і фальшивому обвинуваченні партійного діяча за насильство. Процес проти панни Фу розпочався день після засуду Джінґшенґа і він викликав велике зацікавлення китайців. Підсудна була дуже активною дисиденткою і активісткою серед робітництва.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

У Філії УКУ...

(Закінчення зі стор. 1)

нальних потреб. Така група стала дійсністю 9-го листопада 1975 р. і знову ген. Григоренко став її членом-основником. На нього поклали теж обов'язок координатора-представника в Москві від Київської Гельсінкської групи. Ця група видала свою Декларацію, в якій з'ясувала свою позицію, а відтак у другому документі є подані імена з коротким описом про кожного члена.

Коли ген. Григоренко зупинився дещо над постаттю Левка Лук'яненка, сказав про нього таке: „У любій нації — це був би один з провідних керівників, прем'єр-міністер чи президент, — а там (в концтаборах) він вічний політв'язень".

Оповідаючи про Оксану Мешко, ген. Григоренко згадав про страхіття, яке вона пережила. Від неї забрали малих дітей і її посадили на 10 років ув'язнення. Один син згинув у війні, а другий, Олександер Сергієнко, запроторений тепер у тюрмі — і вона бореться за його життя.

Микола Матусевич належить до молодшого покоління дисидентів і далі продовжує інформувати про стан у концтаборах, — сказав ген. Григоренко — і покликався на недавно опублікованну статтю „У Мордовії на Уралі" (див. „Свобода", 28-го вересня 1979 року).

Микола Руденко хоча має тяжку рану на спині, тепер дальше у таборі, де над ним постійно знущаються.

Вкінці ген. Григоренко розказав про чергову велику акцію в обороні людських прав, а саме про запляновану конференцію у Мадриді в листопаді 1980 року, де будуть розглядати справи Гельсінкської угоди (подібно, як в Београді). Українська Гельсінкська група мобілізується на Заході під проводом звільнених дисидентів П. Григоренка і Л. Плюща і потребує широкої підтримки й допомоги.

Слухачі викладу спонтанно зібрали 200 долярів на „Фонд Правозахисний Мадрид" і передали їх П. Григоренкові. Вечір був дуже вдалий і зареєструвалося на ньому коло 100 осіб. Молитвою і вечором провадив о. Тарас Лончина, завідатель Філії.

Наступного вівтірка, 16-го жовтня о год. 7:30 вечора мав викладати Роман Купчинський („Пролог") на тему „Рух спротиву в роках 1963-1972".

В пам'ять

бл. п. о. Йосифа Гірняка

Ісповідника св. Віри, який помер в Україні,
на Т-во св. Софія Патріярший Фонд
25.00 дол. зложили

Софія ВОЛЧУК зі сестрою Мартою

Ділимося сумною вісткою з Родиною та Знайомими, що з Волі Всевишнього, дня 16-го жовтня 1979 року, в Балтімор, Мд., на 78-му році життя, по довгій і тяжкій недузі, відійшов у Вічність, наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.

ДАНИЛО ПІСЕЦЬКИЙ

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокому смутку:
дружина — ОЛЕНА
дочки:
ОКСАНА СТРУК з мужем ДАНИЛОМ і дітьми: АНДРІЄМ, ЮЛІЯНОМ і ТЕТЯНКОЮ
МАРТА ФАРЛЕЙ з мужем АНДРІЄМ і дітьми: АНДРІЄМ і МАРКОМ
ЛЕСЯ ПУЦЬКА з мужем РОМАНОМ і дітьми ТАМАРОЮ і ДАНИЛКОМ
сестри:
ДАРІЯ ПІСЕЦЬКА
ЗЕНА КАМІНСЬКА з мужем ОЛЕСЕМ
та ближча й дальша Родина в Америці й Україні

Замість квітів, Родина просить складати пожертви на Енциклопедію Українознавства в Сарселі.

Замість квітів на далеку могилу Ісповідника Віри

бл. п. о. Йосифа Гірняка

на Патріярший Фонд
50.00 долярів складають

Марта і Богдан ЦИМБАЛІСТІ

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. А. І. Яременко

складаємо 50.00 долярів
на будову пам'ятника Митрополитові В. Липківському

Родина — ГАВРИЛЮК-НАБОКА

Ділимося сумною і болючою вісткою з Рідною і Друзями, що 10-го жовтня 1979 року, по тяжкій недузі, відійшов від нас у Вічність, наш Найдорожчий і Незабутній
МУЖ, БАТЬКО І СИН

бл. п.

БОГДАН ХАРЧЕНКО

Народ. 17-го травня 1925 року у Варшаві. Батько Його бл. п. полковник Микола Харченко, воїн УНРАрмії, мати Надія з Вербицьких та вітчим бл. п. полковник Гнат Вовченко.

Сам Покійний був один з перших вояків УПА на Холмщині і Волині в 40-их роках. Останніх 27 років свого життя мешкав в Метрополії Детройту, де був активним членом УСТовариства „Черник" та бувшим його головою і менаджером.

ПОХОРОН відбувся 13-го жовтня 1979 р. з православної церкви св. Покрови в Савтфілд, Міш., на цвинтар Маунт Олівет в Детройті, Міш.

Глибоким смутком прибиті:
дружина — ІРЕНА з ВОРОБКЕВИЧІВ
діти — СОФІЯ, ТАМАРА, БОГДАН І МАРТА з мужем МИХАЙЛОМ
мати — НАДІЯ з ВЕРБИЦЬКИХ
тесті — інж. РОМАН і АЛЕКСАНДРА ВОРОБКЕВИЧІ
шваґер — інж. ЛЕВ з дружиною ЕВГЕНІЄЮ і родиною
кузин — д-р ВОЛОДИМИР БРАВІНСЬКИЙ з дружиною ЗЕНОЮ і родиною
вуйко — полковник ІВАН БРАВІНСЬКИЙ з дружиною ОЛЕНОЮ

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що з Волі Всевишнього відійшов у Вічність, у висліді ненадійної смерти — серцевої атаки, що скоїлась в середу, 10-го жовтня 1979 року, на 62-му році життя, наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО Й ДІДО

бл. п.

Інж. ЮРІЙ СВІСТЕЛЬ

абсольвент Української Академічної Гімназії й Богословської Академії у Львові, б. студент Львівської Політехніки — аґрономічного факультету в Дублянах та Українського Технічного Господарського Інституту в Мюнхені, головний інженер-дізайнер і менаджер у фабриці гумових виробів і порцеляни „Дженерал Порселян Компані" в Трентоні, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в п'ятницю й суботу, 12 й 13-го жовтня ц. р. в похоронному заведенні Віновіча й у парафіяльній церкві св. Йосафата в Трентоні, Н. Дж., звідкіль Тлінні Останки були перевезені й спочили на Українському Свято-Андріївському цвинтарі в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
ІРИНА — дружина
д-р мед. ДАНИЛО — син
д-р мед. ОЛЕКСАНДЕР — син
д-р мед. ПАТРИКІЯ — синова
ЕМІЛІЯ — внучка
та ближча й дальша Родина в Україні, ЗСА й Канаді

Ласкаві пожертви „замість квітів на свіжу могилу", згідно з бажанням Покійного, проситься складати на „Патріярший Фонд" УКПЦеркви в Римі.

Адреса Родини 11 Van Kirk Rd., Princeton, N.J. 08540

УКРАЇНСЬКИЙ СПОРТОВИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ,

влаштовує

в суботу, 3-го листопада 1979 року, о год. 7-ій веч.

ВЕЛИКУ ОСІННЮ ЗАБАВУ

в залі УНДому, 140 Друга Авеню **в Ню Йорку, Н. Й.**

Грає оркестра „СЕРЕНАДА" Буфет в заряді ВШ. ПАНЬ

Проситься резервувати столи в Домівці УСК — (212) 475-1304

У зв'язку з **ТИЖНЕМ СЛОВ'ЯНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ**

ПЕРШИЙ СЛОВ'ЯНСЬКИЙ

СОНЯШНИКОВИЙ БАЛЬ

Субота, 27 жовтня 1979 р. Коктейл год. 7:30. Вечеря і танці год. 8:30 веч.
Grand Ball Room, готель Biltmore, Madison Ave. & 43rd St., New York
Стрій вечірній.

- В програмі: виступ болгарської зірки Метрополітен Опери МАРІЯНИ ПАУНОВОЇ та визначного тенора СТЕФАНА АЛЬДЖІ, як рівнож новоприїжджих балетних зірок.
- Вступ $35.00 від особи, або після вечері $15.00 від пари.
- Квитки можна замовляти у п. Тетяни Тершаковець — (212) 289-5274 або Ірени Стецури — (212) 860-3891.
- *Ваша присутність конечна для успіху спільної слов'янської справи.*
- *Просимо всіх прибути на цю виїмкову імпрезу.*

КОМІТЕТ ОБ'ЄДНАНИХ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ м. НЮ ЙОРКУ — ВІДДІЛ УККА

просить представників складових організацій, членів Управи, Комісій, Контрольної Комісії, Товариського Суду і платників Українського Народнього Фонду прийти на

КВАРТАЛЬНІ ШИРШІ СХОДИНИ

які відбудуться

в четвер, 25 жовтня 1979 р., о год. 7-ій веч.
в кімн. ч. 22, Український Народний Дім
140-142 Друга Авеню в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

УПРАВА

У глибокому смутку повідомляємо, що 17-го жовтня 1979 року, по тяжкій недузі, відійшов у Вічність, на 88-му році життя, наш ТАТО та ДІДУСЬ

бл. п.

КОНСТАНТИН ТИМОФІЙОВИЧ ТУРКАЛО

член Української Центральної Ради в Києві 1917-18 рр.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 19-го жовтня 1979 р., о год. 6-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН з церкви св. Володимира при 82-ій вул. в Ню Йорку, в суботу, 20-го жовтня 1979 р., о 10-ій год. ранку на кладовище в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Замість квітів, прохаємо складати пожертви на пам'ятник Митрополита Василя Липківського.

Сини — ЗІНОВІЙ І ЯРОСЛАВ з родинами

---

17 листопада 1979 р. Коктейл год. 6:30, Бенкет год. 7:30, Баль год. 9-та веч.
В Кришталевій Залі готелю The Benjamin Franklin
Chestnut Street at Ninth, **Філядельфія, Па.**
Майстри церемоній: КВІТКА СЕМАНИШИН, РОМАН ШВЕД

ФІНАНСОВА КОМІСІЯ СФУЖО та СПІЛКА УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ
ЗАПРОШУЮТЬ НА

7-ий БАЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

В ПРОГРАМІ
ВИБІР КРАЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ І КНЯЗІВЕН
Замовляти столики, додаткові запрошення, інформації п-і МАРІЯ ЛЕСЬКІВ, 4652 Tacony St. Philadelphia, Pa. (215) 535-2044

Українська громада в Бостоні відзначить роковини Симона Петлюри

Уже від кілька місяців, у Бостоні, Масс., і околиці, американська громада підготовлялася до великого торжественного свята, до приготовлення, щоб приняти Папу Павла Івана II. І так у понеділок, 1-го жовтня ц.р. Папа Іван Павло II, прибув з Ірляндії до цього найбільшого католицького міста Бостону. Помимо дуже неприятливої погоди, тисячі осіб привітали Папу на летовищі „Логен", а понад мільйон осіб привітали його в Бостоні і були присутніми на Святій Літургії. Українська Бостонська громада взяла активну участь в зустрічі з Папою, як рівнож наші діти з української „Рідної Школи" в Бостоні і члени Відділу УККА в цьому місті. Деякі члени української громади мали цей великий привілей, що приними Святе Причастя з рук Святішого Отця, це були діти, учні Школи Українознавства: Христина Михайлів, Христина Дідюк, Петро Пясецький, Марко Валперс, та голова Відділу УККА в Бостоні інж. Конрад Гусак та п-і Марія Гančар; вони були вбрані в чудових українських народних одягах, і вже чекали на Папу від години 12-ої вполудне в дощі аж до години 9-ої вечора, до закінчення Святої Літургії.

Сьогодні українська громада Бостону підготовляється до другого великого Свята, до відзначення 100-річниці народження Симона Петлюри, щоб вшанувати світлу постать голови Директорії і Голови Отамана Військ Української Народної Республіки Симона В. Петлюри. З цією метою Відділ УККА в Бостоні, створив Святочний комітет, що його очолив Володимир Федорів, культурно-освітній референт Відділу. Це велике небуденне свято відбудеться у неділю, 4-го листопада ц.р. о год. 3-ій по полудні в Шератон готелі, при 37 Форбес Роуд, Брейнтрі. У його програмі будуть: бенкет, мистецька частина та забава. Відкриття Свята довершить голова Відділу Українського Конгресового Комітету в Бостоні інж. Конрад Гусак, головну святочну доповідь виголосить другий заступник президента Світового Конгресу Вільних Українців, як також адміністративний директор УККА з Ню Йорку мгр Іван Базарко. У мистецькій програмі виступить чоловічий хор „Бандура" з Ровд Айленду, під диригентурою Евгена Тепера, деклямуватимуть ученики „Рідної Школи" в Бостоні, як також ще буде кілька несподіванок. До танців приграватиме оркестра „Тризуб" із Ню Йорку.

Святочний комітет сподіється, що все українське громадянство Бостону і околиці візьме участь у цім великім святі, яке дасть змогу і з нагоди 100-річчя народження Симона Петлюри, об'єднатися навколо його невмирущих ідей, ідей 22-го січня 1918-1919 років та увіковічнити слова його заповіту „Українська Держава, хоче чи не хоче того ворог, мусить бути вільною, Самостійною Соборною і ні від кого незалежною Українською Державою, всього українського Народу".

Святочний комітет рівнож повідомляє, що цього ж дня в обох українських церквах після Святих Літургій, будуть відправлені Панахиди по сл. п. Симонові Петлюрі і всіх тих, які своє життя віддали за Волю України.

Д-р Іван Дідюк

УКРАЇНЦЯ — ІВАНА ФРИЦА...

(Продовження зі стор. 1)

бе відповідні умовини життя, а в цьому їм напевно прийде з підмогою новий комендант поліції.

Сказавши, що він вдержиться від згадки про етнічне походження коменданта Фрица, посадник Смит сказав, що комендант походить із „родини, яка мусіла боротися за свій прожиток і важко працювати".

Нав'язуючи до слів посадника про етнічність, комендант Фриц коротко розповів, що його батько народився в Україні, пізніше він виемігрував до ЗСА — Шенандоа, Па, та вкінці замешкав у Джерзі Сиќі. Закінчив він словами: „Перед вами стоїть син коваля. Горда людина".

Звертаючись до новозаприсяжених поліціянтів, комендант Фриц сказав, що роля поліціянта змінилася від часів ковбойських шерифів. Він також ствердив, що різноманітність законів і різновидність поліційної праці створює конечність, щоб сьогодні поліціянти були „особливо талановиті".

Він також сказав, що сьогоднішні поліціянти повинні „поборювати злочини, які є скрізь", додавши, що Департамент поліції „мусить запобігти злочинам, і над цим ми працюємо".

Поміж іншими промовцями були: президент Міської Ради Пол Цупровскі, радні Том МекҐоверн і Люіз Каккаро, асемблімен Робер Янішевскі, директор поліції Борсесо і капітан Реймонд В. Блащак. Асемблімен Янішевскі вручив комендантові Фрицові відзначення видатного громадянина ім. ген. Пулаского.

Поліційна кар'єра коменданта І. Фрица почалась у жовтні 1951 року, тобто з днем, коли його прийнято в поліцію. У січні 1959 року його підвищено до ранґи сержанта поліції. На протязі 20-ох років поліційної служби його постійно підвищувано в рангах і так в квітні 1961 року він став лейтенантом, у вересні 1965 року — капітаном, у квітні 1967 року — інспектором, у грудні 1969 року — заступником коменданта — і вкінці комендантом поліції.

Комендант І. Фриц студіював у Дельгантському Інституті поліційних наук, у Джон Джей Коледжі Кримінального Права, а також студіював у Ст. Пітерс коледжі і Ратгерському університеті, де він закінчив студії ступнем бакалавра.

Народжений 27-го травня 1925 року у Джерзі Сиќі, комендант Фриц є постійним мешканцем цього міста. Він належить до парафії української католицької церкви свв. Петра і Павла і він та його родина є членами 171-го Відділу УН-Союзу.

Поміж 60-ма чоловіками і жінками, які одержали цього ж ранку поліційні відзнаки, тобто були заприсяжені, були два мешканці цього міста, українці — 23-річний Володимир Заліско і 22-річний Михайло Давибіда, обидва випускники української католицької школи свв. Петра і Павла.

Володимир Заліско навчався у Дікенсон гай скул, Джерзі Сиќі, Джерзі Сиќі Стейтовому коледжі і в Стейтовій Поліційній Академії. Він працював як детектив для Нюджерзького Стейтового Поправчого Департаменту.

Михайло Давибіда градуював із школи св. Петра і Рамапо коледжу, який він закінчив із ступнем бакалавра в психології. Вони обидва ще переходитимуть 8-тижневий вишкіл у різних поліційних станицях Джерзі Сиќі, заки перейдуть на постійну службу.

Присутнім під час цього церемоніялу було багато місцевих українців, поміж ними дружина коменданта Фрица, Антванет і його син Джон Джей та батьки М. Давибіди — його батько Юрій і мати Маріон — і дружина В. Заліска, Патриша Гелен. Були також присутні члени Головного Екзекутивного Уряду УНСоюзу: головний предсідник — д-р Іван Флис, головний секретар — Володимир Сохан, головний організатор — Василь Оріховський та голова Головної Контрольної Комісії УНСоюзу — д-р Богдан Футей, а також парох української католицької церкви свв. Петра і Павла о. Теодор Данусяр.

Після церемоніялу, заприсяження відбулося в Українському Народному Домі, у цьому ж місті при Фліт вулиці приняття для коменданта І. Фрица, на якому було багато присутніх його колеґ із поліційного департаменту та понад 150 місцевих українців.

Надія Світлична відвідає Рочестер

Управа Відділу Фонду Катедри Українознавства в Рочестері, Н. Й., влаштовує зустріч українського громадянства в Рочестері з п-і Надією Світличною.

Зустріч відбудеться у суботу, 10-го листопада ц. р. о 7-ій вечора в залі парафії св. Покрови, Української Автокефальної православної церкви. Після виступу п-і Надії Світличної та відповідей на запитання присутні зможуть за чаєм з солодким ближче познайомитись із гостем, колишнім політв'язнем совєтських концтаборів.

Пані Надія Світлична, за фахом філолог, від 1968 року була активною учасницею правозахисного руху, допомагала видавати і розповсюджувати літературу „Самвидаву". 1972 року була заарештована (в той час у самому лише Києві було заарештовано коло 20 осіб), і засуджена на чотири роки ув'язнення, за конспірацію проти уряду СРСР".

Після відбуття ув'язнення Надія Світлична жила у Києві під наглядом КҐБ „на свободі, як собака на прив'язі", за її власним виразом. Продовжувала далі виступати свідком оборони на процесі дисидентів: Матусевича і Мариновича. На закид судді (Дишля), що вона „не перевиховалась" — Надія відповіла, що вона усвідомила, що СССР, є найбільший у світі концентраційний табір, тому зрікається совєтського громадянства і домагається виїхати з СССР.

Завдяки впертим домаганням деяких громадян вдалося її з двома дітьми спровадити до ЗСА. Чоловік її дозволу на виїзд з СССР не дістав.

Тепер п-і Надія Світлична працює науковим співробітником Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету і є членом редакційної Колеґії журналу „Сучасність". Належить до Закордонної Групи сприяння виконанню Гельсінкських Угод. На початку жовтня виступала у Вашінґтоні на Сахаровській Комісії в Обороні Прав Людини, також часом відбуває поїздки по Америці, Канаді і навіть Австралії, щоб інформувати вільний світ про насильство над людською гідністю в Совєтському Союзі.

Управа ФКУ сподіється, що українське громадянство Рочестеру і околиць візьме якнайчисленнішу участь у зустрічі з п-і Надією Світличною.

Ілля Демиденко

Марійська Дружина у Вашінґтоні

Дня 1-го липня ц.р. Марійська Дружина при церкві Пресвятої Родини закінчила свій діловий рік загальними зборами та деякими змінами в Управі.

Духовним опікуном Дружини є о. парох Степан Шавель, ЧНІ. На місце уступаючої голови, Мирослави Скасків, яка з родиною перенеслась до іншої місцевости, одноголосно обрано Степанію Дячок. Із попередньої Управи залишились при своїх функціях такі пані: Євгенія Шарко — почесна голова, Марія Сокіл — заступниця голови, Лукія Тим — скарбничка і господарська, Христина Пацлавська — опікунка престола, Зиновія Кульчицька — пресова. Нову Управу доповнили пані: Маруся Слота — секретарка, Христина Ґамота — опіка над церковним біллям, Ольга Блетен — асистентка господарської.

У дружній атмосфері нова Управа виявила багато ентузіязму спільно виконувати прийняті на себе обов'язки.

По закінченні загальних зборів відбулася скромна перекуска, під час якої заступниця голови п-і Марія Сокіл теплими словами признання попрощала від себе і від дружинниць п-і Мирославу Скасків, підкресливши її безінтересовну працю і заслуги для Марійської Дружини. Протягом чотирьох років п-і Скасків очолювала нашу організацію і за її головства наша Дружина брала активну участь у різних церковних і громадських імпрезах, демонструючи українські страви, приготовані працьовитими руками членкинь. З її ініціятиви постала при парохії крамничка, де кожної неділі парохіяни можуть купувати м'ясні вироби, вареники, домашнє печиво, як рівнож хустки, светери, сервети, порцеляну з українськими взорами, кераміку і т.п. Улаштування цього вимагало багато часу і труду, але принесло гарний фінансовий дохід в сумі 10,000.00 долярів, що їх Марійська Дружина пожертвувала на Церкву-Собор у Вашінгтоні в тракті будови.

Дня 21-го липня ц.р. відбувся у Вашінґтоні в „Конституцен Гол" фестиваль Поневолених Націй, в якім, за старанням нової голови п-і Степанії Дячок, взяла участь Марійська Дружина, зарепрезентувавши нашу українську католицьку парохію Пресвятої Родини. Жертвенні і працьовиті дружинниці приготовили українські страви і печиво, що принесло на новий, вже діловий, рік близько 500 долярів доходу.

Маємо надію, що під новою управою наша організація буде дальше успішно продовжувати свою працю на славу і користь Української Католицької Церкви і народу.

Відспіванням многоліття п-і Мирославі Скасків і її родині, а відтак молитвою закінчено сходини.

Зиновія Кульчицька

ПАНАХИДА ЗА БЛ.П. С. ЛЮДКЕВИЧА

Ню Йорк, Н. Й. — Заходами Комітету Об'єднаних Українсько - Американських Організацій — Метрополітальний Відділ УККА тут у неділю, 21-го жовтня ц. р., о год. 12-ій дня в церкві св. Юра на 7-ій вулиці буде відправлена Панахида за спокій душі бл. п. Станислава Людкевича, великого українського композитора і музикознавця, для вшанування його світлої пам'яті у сороковий день смерти. Співає хор „Думка" і хор ім. Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького.